

הסיפור על "מריה והכובע"

מקור לא ידוע

מחסי - נכח בא מזמנים

מריה ג'ואדלופה גרה יחד עם אמה בדירה קטנה בשדרה צדדית בניו יורק. מריה עבדה כפקידה זוטרה בחברה גדולה וחייה היו אפורים, שגרתיים ומשעממים, מתאימים לכל מה שמריה חשבה על עצמה.

בוקר אחד, בדרך לעבודה, ראתה מריה שחנות כובעים חדשה נפתחה ברחוב הסמוך למקום עבודתה. זיק סקרנות ושובבות, מאלו שהיו תוקפים אותה בימי ילדותה הרחוקים, נעור בה פתאום, והיא צעדה אל תוך החנות. באותה עת היו בחנות ילדה קטנה ואמה שבאו לבחור כובע לילדה, וגם קונה נוספת שחיפשה כובע לעצמה, וגם המוכרת.

מריה הסתובבה בחנות, בחנה את שלל הכובעים ומידי פעם מדדה כובע. לפתע, בקצה המדף העליון, צד את עיניה כובע מרהיב. מריה הושיטה אליו את ידה, נטלה אותו והניחה אותו על ראשה. היא הציצה במראה שמולה. הכובע הלם אותה.

"הו", פלטה הילדה הקטנה שעמדה בסמוך ומשכה בשרוול חולצתה של אמה ואמרה לה: "אימא, אימא, תראי כמה יפה האישה עם הכובע הזה". האם הביטה, לא יכלה להתאפק, ניגשה למריה ואמרה לה: "גברתי, הכובע פשוט הולם אותך".

הקונה שהייתה בחנות שמעה את האם, הביטה גם היא במריה ואמרה: "גברת, את נראית ממש יפה עם הכובע הזה, הוא פשוט מתאים לך".

מריה קרבה אל המראה הגדולה, הביטה בדמותה המשתקפת ולראשונה בחייה הבוגרים מריה ג'ואדלופה אהבה את הדמות שבמראה. אור ניצת בעיניה, חיוך שובב עלה על שפתיה. היא ניגשה לדלפק, שילמה עבור הכובע ויצאה לרחוב.

בחוף נגלה לפניו עולם חדש. מעולם לפני כן מריה לא שמה לב לצבעוניותם של הפרחים באדניות, או לתחושת האוויר הקריר הזורם בנחיריה. קולות המכוניות והמולת האנשים נשמעו לה הרמוניים כמוסיקה נעימה. היא ריחפה כששיר מתרונן בליבה. כשעברה ליד בית הקפה לידו נהגה לחלוף מידי בוקר, הבחינה בלקוחות הרגילים היושבים סביב שולחנותיהם הקבועים, אולם הפעם, אחד הצעירים הנאים הסיר עיניו מהעיתון וקרא לעברה: "הי דרלינג, נראית טוב. חדשה בסביבה? אפשר להזמין אותך לכוס קפה?" מריה חייכה בביישנות והמשיכה בהילוכה המרחרף. כשהגיעה לבניין המשרדים בו עבדה, פתח עבודה השוער את הדלת וברך אותה בבוקר טוב. מעולם לפני כן הוא לא התייחס אליה. האנשים במעלית שאלו אותה לאיזה קומה היא צריכה ולחצו בשבילה על הכפתור.

האנשים במשרד כאילו הבחינו בה לראשונה וכולם ציינו את האור המנצנץ בעיניה והחמיאו לה כמה טוב היא נראית. מנהל המחלקה הגיע בזמן הפסקת הצהריים והזמין אותה לארוחת צהריים בתירוץ שמזמן לא שוחח איתה לגבי הרגשתה בעבודה, כי למרבה הפתעתה, בזמן שסעדו הוא ניסה להזמין אותה לצאת איתו.

כשהסתיים יום העבודה הקסום החליטה מריה לשנות ממנהגה ולחזור הביתה במונית. היא לא הספיקה להרים את ידה ושתי מוניות נעצרו. היא נכנסה לראשונה, התיישבה על הספסל האחורי, חושבת בליבה על יומה המופלא ועל איך שהשתנו חייה בזכות הכובע שקנתה.

כשהגיעה לבניין מגוריה עלתה בשמחה במדרגות וצלצלה בפעמון. אמה פתחה את הדלת לכבודה ונשימתה נעתקה. "מריה" היא אמרה בהפתעה, "כמה טוב את נראית, יש אור בעיניך כמו בימים שהיית ילדה קטנה".

"כן אימא", השיבה מריה, "זה הכל בזכות הכובע".

האם הביטה בבתה ושאלה בפליאה: "מריה, איזה כובע?"

מריה הניחה את ידיה על ראשה ולא מצאה דבר. היא גילתה שהנורא בחששותיה קרה - הכובע ששינה את חייה לא היה שם.

הוא אבד. מריה התמוטטה על הספה והחלה לשחזר את יומה צעד אחר צעד. היא הייתה נחושה לגלות היכן אבד כובע הקסמים: היא לא זכרה שהורידה אותו במונית, או בזמן הפסקת הצהריים, או במשרד, או במעלית, או ברחוב. מריה שיחזרה את כניסתה לחנות, את הרגע בו הבחינו עיניה בכובע המונח על המדף, את חבישתו על ראשה, את ההתבוננות במראה, את הליכתה לדלפק כדי לשלם עבורו, ואז היא זכרה בבהירות מכאיבה כיצד הניחה את הכובע ליד הקופה כדי להוציא את ארנקתה מתיקה, וכיצד היא שכחה את הכובע על הדלפק.

מריה הבינה כי הכל בא מתוכה - ההצלחה באה מתוך הדימוי שלה על עצמה.

אנכי אמרתי:

נאם יש אך בארון פריט אלז שכאז אגו אלז אגו אגו מכזים אהב?

ככילי, הן אעצמך אמאני עם כשאני באצילי.